

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2016 - 8264

Doknr.
462520

Dato
03-04-2017

Folketingets Social-, Indenrigs og Børneudvalg har d. 27. marts 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (ad L 150) til børne- og socialministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 1:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 23/3-17 fra RYK – Rygmarvsskadede i Danmark, jf. L 150 - bilag 4.

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at der ikke med lovforslag L 150 foreslås nogen ændringer i reglerne om udmåling af støtte til hjælpemidler, herunder i forbindelse med indgåelse af nye leverandøraftaler.

Hjælp skal derfor fortsat ydes til anskaffelse af det bedst egnede og billigste hjælpemiddel, jf. § 3, stk. 1, i bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven. Det er kommunen, der i hvert enkelt tilfælde skal foretage en konkret og individuel vurdering af, hvilket hjælpemiddel der er bedst egnet og billigst ud fra borgerens samlede hjælpebehov som følge af funktionsnedsættelsen.

Dette gælder også i de tilfælde, hvor kommunen har indgået en leverandøraftale efter servicelovens § 112, stk. 2. Hvis de typer eller kategorier af hjælpemidler, der er omfattet af leverandøraftalen, ikke anses som bedst egnet og billigst i en konkret situation, skal kommunen yde hjælp til et andet produkt, som efter en konkret og individuel vurdering opfylder denne betingelse i forhold til borgeren.

Hvis kommunen efterfølgende indgår en ny leverandøraftale, som betyder, at der kommer hjælpemidler med nye eller ændrede funktioner, skal kommunen i forhold til alle de borgere, der som en konsekvens af den nye leverandøraftale frem over vil modtage en anden type hjælpemiddel, foretage en konkret og individuel vurdering af, om det nye hjælpemiddel er det bedst egnede og billigste i forhold til borgerens behov.

Kommunen skal i forhold til hver enkelt borger træffe en afgørelse herom, som kan påklages til Ankestyrelsen. I disse tilfælde vil det således ikke være tilstrækkeligt, at kommunen blot meddeler de berørte borgere, at de frem over vil få en anden type hjælpemiddel.

Hvis kommunen indgår en ny leverandøraftale, der blot betyder leverandørskift, men ingen ændringer i typen af hjælpemiddel, det vil sige uændret funktion, skal de berørte borgere have besked herom, men der skal ikke træffes en ny afgørelse.

Det vil altid bero på en konkret bedømmelse baseret på nøje produktkendskab, hvorvidt et nyt hjælpemiddel i forbindelse med leverandørskift, her et kateter, har nye eller ændrede funktioner i forhold til det hjælpemiddel, som en kommune tidligere har stillet til rådighed.

En sådan bedømmelse har jeg som minister ingen forudsætninger for at foretage, og jeg kan derfor heller ikke udtale mig om en kommunes vurdering af, hvilken fremgangsmåde i forhold til de berørte borgere, der skal anvendes ved indgåelse af nye leverandøraftaler.

Men det er min forventning, at kommunerne agerer inden for lovgivningens rammer og yde borgerne den hjælp og støtte, der modsvarer deres hjælpebehov. Dette bør naturligvis ske, uden at det skal være nødvendigt at klage forinden. Men der er som nævnt tale om konkrete bedømmelser baseret på nøje produktkendskab, og jeg har herved noteret mig det i henvendelsen anførte om, at de berørte borgere har fået deres oprindelige bevillinger tilbage efter at have rettet henvendelse til kommunen herom.

Med venlig hilsen
Mai Mercado